

Procediment selectiu al cos de docents de Secundària convocat per l'Orde 1/2025, de 28 de gener, de la Conselleria d'Educació, Cultura, Universitats i Ocupació.

**ESPECIALITAT 256 - LLENGUA I LITERATURA VALENCIANA
PRIMERA PROVA PART B**

1.- Realitza el comentari literari del text següent anterior al segle XVIII i la seua aplicació didàctica a l'aula, des d'un enfocament competencial i contextualitzat.

¿Quins tan segurs consells vas encercant,
cor malastruc, enfastijat de viure?
Amic de plor e desamic de riure,
¿com soferràs los mals qui et són davant?
Acuita't, doncs, a la mort qui t'espera,
e per tos mals te allongues los jorns;
aitant és lluny ton delitos sojorns
com vols fugir a la mort falaguera.

Braços oberts és eixida a carrera,
plorant sos ulls per sobres de gran goig;
melodiós cantar de sa veu oig,
dient: "Amic, ix de casa estrangera.
En delit prenc donar-te ma favor.
que per null temps home nat l'ha sentida,
car io defuig a tot home que em crida,
prenent aquell qui fuig de ma rigor."

Ab ulls plorant e cara de terror,
cabells rompent ab grans udolaments,
la vida em vol donar heretaments
e d'aquests dons vol que sia senyor,
cridant ab veu horrible i dolorosa,
tal com la mort crida el benaurat;
car si l'hom és a mals aparellat,
la veu de mort li és melodiosa.

Procediment selectiu al cos de docents de Secundària convocat per l'Orde 1/2025, de 28 de gener, de la Conselleria d'Educació, Cultura, Universitats i Ocupació.

**ESPECIALITAT 256 - LLENGUA I LITERATURA VALENCIANA
PRIMERA PROVA PART B**

Bé em meravell com és tan ergullosa
la voluntat de cascun amador;
no demanant a mi qui és Amor,
en mi sabran sa força dolorosa.
Tots, maldient, sacramentejaran
que mai Amor los tendrà en son poder,
e si els recont l'acolorat plaer,
lo temps perdut, sospirant, maldiran.

Null hom conec o dona a mon semblant,
que dolorit per Amor faça plànyer;
io són aquell de qui es deu hom complànyer,
car de mon cor la sang se'n va llunyant.

Per gran tristor que li és acostada,
seca's tot jorn l'humit qui em sosté vida,
e la tristor contra mi és ardida,
e en mon socors mà no s'hi troba armada.

Llir entre cards, l'hora sent acostada
que civilment és ma vida finida;
puix que del tot ma esperança és fugida,
ma arma roman en aquest món damnada

Procediment selectiu al cos de docents de Secundària convocat per l'Orde 1/2025, de 28 de gener, de la Conselleria d'Educació, Cultura, Universitats i Ocupació.

**ESPECIALITAT 256 - LLENGUA I LITERATURA VALENCIANA
PRIMERA PROVA PART B**

2.- Realitza l'anàlisi fonològica, morfosintàctica, lexicosemàntica i pragmàtica del text actual següent i les seues possibilitats d'aplicació didàctica a l'aula, des d'un enfocament competencial i contextualitzat.

Em sap greu fer-li obrir la porta ara que acabava de tancar, però la seva merceria és l'única que em ve de pas quan surto de l'obra. Ja fa uns quants dies que miro l'aparador... Fa riure, em penso, que un home de la meua edat, brut de ciment i cansat de córrer per la bastida... Deixi'm eixugar la suor del coll: la pols del ciment se'm fica a les clivelles de la pell i amb la suor se m'escalden. Voldria... En el seu aparador hi té de tot menys el que jo voldria..., però potser és perquè no està bé posar-ho a l'aparador. Hi té collarets, agulles, fils de tota mena. Es veu que això dels fils és una cosa que fa tornar les dones mig boges... Quan era petit remenava el paner dels fils de la meua mare i enfilava els rodets en una agulla de fer mitja i em divertia fent-los giravoltar. Fa riure que un galifardeu com jo era es divertís així, però ja se sap, són coses de la vida. Avui és el sant de la meua dona i segur que ja es pensa que no li regalaré res, que no me'n recordaré. Les merceres, el que jo voldria de vegades ho tenen a dintre d'unes capsos molt grosses de cartó... Què li sembla si li regalés un collaret? Però no li agraden. Quan ens vam casar n'hi vaig comprar un de vidre, tot de boles de color de vi de postres, i li vaig preguntar si li agradava i va dir: «Sí, molt». I no se'l va posar ni una sola vegada. I quan li preguntava, de tant en tant per no cansar-la: «Que no et poses el collaret?», deia que la vestia massa, que si se'l posava li semblava que semblava una vitrina. I no la vaig poder treure d'aquí. En Rafelet, el nostre primer nét, que va néixer carregat de cabells i amb sis dits a cada peu, va fer servir el collaret per a jugar a bales. Ja veig que l'estic entretenant, però hi ha coses que són difícils per a un home. A mi faci'm anar a comprar el que vulgui de coses de menjar, no sóc d'aquells que els fa vergonya dur el cabàs, al contrari, m'agrada triar la carn, amb el carnisser som amics del néixer; i triar el peix. La peixatera, vull dir els seus pares, ja venien peix als meus. Però comprar coses que no siguin de menjar..., ja em té més perdut que un mussol quan és de dia. Aconselli'm. A vostè què li sembla que li podria regalar?... Dues dotzenes de rodets de fil?..., de diferents colors, però sobretot blanc i negre que són colors que sempre es necessiten. Potser li ensopegaria el gust, però vagi a saber! Potser me'ls tiraria pel cap. Segons a quins moments, si està de mal humor, em tracta com si fos una criatura... Al cap de trenta anys de casats, un home i una dona... La culpa la té la massa confiança. Jo sempre ho dic. Però tanta son dormida alhora i tantes morts i tants naixements i tant el nostre pa de cada dia... I unes quantes peces de veta? No, és clar... Un coll de punta? Va pel coll de punta. Em sembla que ens hi acostem..., un coll de punta. Ella n'havia tingut un tot de roses, amb poncelles i fulles. «Només t'hi falten les espines», li deia jo per riure cada vegada que se'l cosia a un vestit. Però ara ja no es muda, només viu per la casa. És una dona

Procediment selectiu al cos de docents de Secundària convocat per l'Orde 1/2025, de 28 de gener, de la Conselleria d'Educació, Cultura, Universitats i Ocupació.

**ESPECIALITAT 256 - LLENGUA I LITERATURA VALENCIANA
PRIMERA PROVA PART B**

de sa casa. Si veia com ho fa brillar tot... Les copes de l'armari del bufet, ai la mare, em penso que les eixuga tres vegades al dia: amb un drap de fil. Les agafa com si no les agafés, les posa totes damunt la taula, i da-li, da-li, vinga fer giravoltar un pany de drap per dintre. I les torna a posar bé, les unes al costat de te altres com soldats que portessin barret gros. I el cul dels cassons!... Sembla que el menjar, en comptes de fer-lo dintre, el faci a fora. A casa tot fa olor de net. Què es pensa que faig quan arribo, enganxar-me al diari o a escoltar les notícies?... Ja em trobaré un cossi d'aigua assolellada a la galeria; em fa ensabonar i ella m'esbaldeix amb una regadora. Tenim una cortina expressa, ratllada verd i blanc, perquè els veïns no em vegin. I a l'hivern em fa rentar a la cuina. La feina que té després a recollir l'aigua que s'escampa per terra. I si porto els cabells massa llargs em renya una mica. I cada setmana em talla les ungles... Sí, això que havíem dit del coll, no sé... I pilotes de llana per a fer-se un jersei?... Però no sé les que deuria necessitar... I comprar llana amb aquesta calor i regalar-li una cosa que li doni feina... Deixi'm llegir el que diu que hi ha dintre les capses. Botons daurats, botons de plata, botons d'os, botons que no brillen. Puntetes al coixí. Samarretes de nen. Mitjons de fantasia. Patrons. Pintes. Mantellines. Ja veig que m'hauré de decidir perquè si no em decideixo vostè acabarà traient-me a empentes. Ara que hem parlat i que ja tinc una mica més de confiança, sap què és el que de debò voldria? Unes calces de senyora... Llanguetes. Amb una punta arrissada a baix que faci farbalà i una cinta passada abans del farbalà per tot de forats amb els dos caps lligats en un llaç carxofa. En té?... I tant que m'ha costat de parlar-n'hi. Estarà boja d'alegria. Les hi estendré damunt el llit d'amagat i tindrà la gran sorpresa. Li diré: vés a canviar els llençols, i es quedarà molt parada i anirà a canviar-los i es trobarà amb les calces. Ai!, se li ha encallat la tapadora. Aquestes capses tan grosses fan de mal obrir i de mal tancar. Ja està. Tant patir per no res. Les que m'agraden són aquestes que tenen la punta més arrissada perquè al capdavant fan com una bromera... La cinta, blava? No. El rosa fa més alegria. No se li estriparan pas de seguida?... Com que és tan feina i no està mai quieta..., almenys que siguin reforçades. A mi em sembla que són fortes, i si a més a més vostè m'ho diu... I la roba és cotó? Molt ben teixida. Ja s'hi fixarà ella, ja. I que no s'estarà de dir-m'ho. «M'agraden», dirà. I prou. Perquè és de poques paraules però diu les que es necessiten. Quina mida?... Ara sí que estic perdut. A veure, estengui-les... Ella, sap?, és rodona com una carbasseta. Per camal almenys necessita el que tenen de cintura. I aquesta mida diu que és la més gran que té? Si semblen de nina. Quan tenia vint anys li haurien anat de primera..., però ens hem fet vells. És clar, vostè no hi pot fer res. Ni jo. El que passa és que no veig cap altra cosa que pugui agradar-li. Ella sempre ha volgut coses que serveixin. Què faré, ara? No puc pas presentar-me amb les mans buides. Fora que compri alguna cosa al pastisser de la cantonada... Però, és clar, no és això. Un home que treballa té tan poc temps per a les coses de quedar bé...